

LBRIS

We know
books

EDITARE ȘI INTRODUCERE DE
JANET SITCHIN

CRONICILE ANUNNAKI

UN EDITOR AL SCRIERILOR LUI ZECHARIA SITCHIN

Include scrieri care nu
au mai fost publicate

Traducere de Roxana Barbu

PRESTIGE
București - 2026

CUPRINS

Introducere	11
1 + <u>Introducere pentru a 12-a planetă</u>	20
Fragment din Prologul din 1978 și un articol nepublicat, scris în 1982, „A 12-a planetă: Cartea ca poveste”	
2 + <u>Civilizația apărută brusc</u>	35
Selectie din <i>A 12-a planetă</i> (Capitolul 2)	
3 + <u>OZN-uri, piramide și a 12-a planetă</u>	88
Prelegere la Conferința despre OZN-uri de la Marea Piramidă, ianuarie 1992	
4 + <u>Trepte spre Cer și Epopeea Creației</u>	121
Selectii din <i>Trepte spre Cer</i> (Capitolul 5) și <i>A 12-a planetă</i> (Capitolul 7)	
5 + <u>Este Nibiru?</u>	166
Articol nepublicat, scris în 1997	

6 + Zeul extraterestru169Selecție din *Divine Encounters***7 + Conexiunea cosmică – ADN-ul214**Selecție din *Codul cosmic* (Capitolul 6)**8 + Războaiele Piramidelor240**Selecție din *Războaiele zeilor
și ale oamenilor* (Capitolul 8)**9 + Muntele neprecizat268**

Articol nepublicat, scris în jurul anului 1978

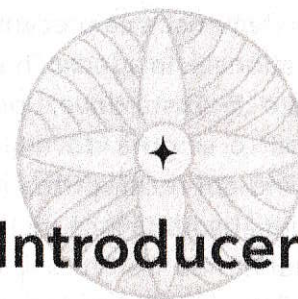
**10 + Când Zeii, și nu Oamenii
au ajuns în Lumea Nouă294**

Articol nepublicat, scris în 1992

11 + Orașe pierdute și regăsite324Selecție din *Regatele pierdute* (Capitolul 9)**12 + Apariția cărții *There Were
Giants Upon the Earth*370**

Articole nepublicate, scrise în 1991

13 + Poveștile Calendarului394Selecție din *La începutul timpului* (Capitolul 8)**14 + A 12-a planetă – Cheia
către enigma OZN428**Prelegere în cadrul „Dialogue with the
Universe International Conference”,
Frankfurt, Germania, 26–29 octombrie 1989**Post-scriptum456****Anexa 1 + Ierihonul466**Scrisoare către *The New York Times*,
publicată pe 17 martie 1990**Anexa 2 + Vechiul drum egiptean
menține legătura biblică469**Scrisoare către *The New York Times*,
publicată pe 19 mai 1994

Introducere

Cei care au avut ocazia să-l întâlnească pe Zecharia Sitchin - în cadrul unor seminare, excursii, sesiuni de autografe sau discuții despre cărți - erau familiarizați cu modestia, cordialitatea, intelectul subevaluat, umorul sec și cuvintele alese cu mare grijă, mai ales atunci când vorbea despre subiecte pe care îi plăcea să le analizeze, pe tema civilizațiilor antice, care includeau idei despre extraterestrii antici veniți pe Pământ. Când era implicat într-o discuție de această natură, comportamentul lui reprezenta o dovadă clară că dezbateră era una serioasă; ideile sale aveau baza în fapte, și nu în speculații exagerate sau în fantezii.

Prima carte a unchiului meu Zecharia, *A 12-a planetă*, a fost publicată pe vremea când eu eram adolescentă, așa că nu am citit-o decât după mulți ani. Primele 100 de pagini ale acesteia cuprind numeroase fapte și dovezi, multe probe și dovezi fizice, toate susținându-i teoriile. Citind toate acestea cu ani în urmă, m-am simțit descurajată și am abandonat lectura cărții. Includearea tuturor acestor fapte și dovezi a fost făcută în mod

deliberat, pentru a demonstra că prezenta materiale științifice, nu idei senzaționale. În special în cea primă scriere, el a vrut să arate că există dovezi pentru a-și susține teoriile - și nu doar o singură dovadă, ci foarte multe dovezi. Ulterior, când am recitit cartea în urmă cu câțiva ani, am fost complet absorbită încă de la prima pagină.

Interesul unchiului meu pentru subiectul civilizațiilor antice și al originilor umane provine din citirea Bibliei ebraice sau a Vechiului Testament în ebraica originală și apoi din compararea celor citite cu traducerile obișnuite în limba engleză, care de cele mai multe ori au denaturat sensul. Majoritatea cercetătorilor și arheologilor biblici consideră scrierile antice ca fiind alegorii, mituri și/sau legende, indiferent dacă sursele originale sunt din Biblie ori sumeriene, akkadiene, asiriene, egiptene, grecești sau romane. Premisa lui Sitchin era următoarea: Și dacă aceste povești antice nu sunt legende, mituri sau alegorii, ci relatări ale evenimentelor istorice din acele vremuri?

Incidentul care i-a stârnit interesul pentru această întrebare presantă a avut loc pe vremea când era elev, în timpul Mandatului Britanic. Interesul lui a fost stârnit într-un moment crucial (pe care îl vom detalia mai târziu în carte) -, și astfel a petrecut o viață cercetând, studiind limbile străine, călătorind și vizitând muzee. A acumulat atât de multe dovezi fascinante și a dezvoltat atât de multe teorii captivante și idei suplimentare, încât soția sa, Rina, l-a încurajat „să nu mai vorbească și să înceapă să scrie”. Ca urmare, a scris 14 volume de nonficțiune pe tema civilizațiilor antice; prima dintre ele, *A 12-a planetă*, a fost publicată în 1976.

Sitchin a realizat excursii pentru a vedea locurile și artefactele antice pe care le-a menționat în cărțile sale și a început să conducă ceea ce el a numit „Sitchin Studies Seminars”. Am început să particip la acele seminare pentru a-i oferi sprijin, ajutându-l la înregistrări sau făcând tot ce era nevoie pentru a mă asigura că lucrurile se desfășurau fără probleme. În cadrul acestora, am avut norocul să-l aud vorbind despre subiectele cărților sale și să aud întrebările cititorilor săi și răspunsurile pe care el le-a oferit.

Își alegea întotdeauna cuvintele cu grijă, ceea ce însemna că nu a vrut niciodată să sugereze sau să prezinte vreo idee pentru care nu avea dovezi ample și o concluzie fermă cu privire la modul în care acea idee se încadra în povestea anunnaki („cei care au venit din Cer pe Pământ”). Cititorii binevoitori îl rugau adesea să discute diverse teorii ale altor savanți sau să comenteze aspecte ale civilizației antice pe care nu le cercetase, despre care nu scrisese sau pentru care nu avea încă o concluzie solidă ori suficiente dovezi. În aceste cazuri, el găsea mereu o modalitate politicoasă de a refuza și de a spune doar ceea ce știa că este adevărat.

Această integritate a reprezentat o mare parte a caracterului său și unul dintre motivele pentru care a fost respectat și crezut. În lucrările sale, a urmărit împărtășirea informațiilor pe care le-a considerat de o importanță vitală pentru noi toți, ca familie umană, în legătură cu originile noastre. El a spus că este un „raportor” care a scris povestea anunnakilor, așa cum a fost consemnată de popoarele antice.

Întotdeauna au existat detractori și persoane care i-au atribuit idei pe care el nu le-a discutat niciodată,

cu atât mai puțin despre care să scrie. Însă au existat și cititori și asociați din toate categoriile sociale care i-au oferit materiale ce îl puteau ajuta în cercetările sale. Unii dintre acești colaboratori din umbră erau profesioniști îngrijorați că, prin susținerea publică a ideilor sale, carierele lor științifice sau academice ar fi putut să fie în pericol sau chiar distruse. Condamnarea profesională pentru abordarea neconvențională a paradigmei stabilite este motivul pentru care mai mulți profesori universitari, arheologi, astronomi și alți oameni de știință nu vorbesc mai des despre posibilitatea ca extraterestrii să viziteze Pământul și despre alte subiecte conexe. Cu toate acestea, este interesant de remarcat că multe observatoare sunt conduse de preoți iezuiți; Vaticanul este interesat de extraterestri; oamenii de știință de la NASA i-au furnizat informații lui Sitchin.

Afirmând că materialul din scrierile și artefactele antice a fost, de fapt, o relatare a evenimentelor istorice și văzând aceleași povești spuse în multe limbi diferite și totuși implicând aceleași personalități, Sitchin a explorat o paradigmă nouă. Și aceasta a recunoscut, în mod tacit, că relatările antice descriau adesea evenimente și procese care erau foarte avansate din punct de vedere tehnologic. Cum **ar putea** descrie oamenii antici lansarea unei rachete NASA? Poate în același mod în care povestea lui Ghilgameș analizează evenimentele la care eroul a participat în cele mai vechi timpuri. Cum **ar putea** explica oamenii antici un telefon mobil modern, în special un „smartphone”? Ei nu aveau limbajul tehnologic pentru a explica exact cum funcționează un telefon mobil sau un smartphone. În schimb, pentru ei

funcționa ca proveniență a puterilor magice speciale ale zeilor. Cum **ar putea** descrie arheologii din secolul al XIX-lea sau de la începutul secolului XX - într-o epocă în care nu existau mașini, avioane, computere - lucrurile la care anticii au fost martori și care, într-adevăr, făceau parte din viața lor de zi cu zi?

Poveștile anticilor **trebuie** să fie mituri, pentru că orice altceva ar fi dincolo de orice credință.

Cu toate acestea, pe măsură ce societatea noastră a avansat din punct de vedere tehnologic, este mai ușor să ne imaginăm culturi timpurii care de asemenea s-au bucurat de beneficiile tehnologiei. În perioada în care omul a aterizat pe Lună, o ambarcațiune cerească putea fi destul de bine imaginată și descrisă. Traducerile vechi care anterior nu aveau sens pot fi interpretate acum în acest mod mai modern. Iată o altă parte a premisei lui Sitchin și, deopotrivă, motivul pentru care el se îndepărtează de la interpretările privind „faptele” care au fost acceptate de alți cercetători. El a înțeles că, **atunci când** anumite evenimente au fost interpretate, acest lucru a avut o influență directă asupra interpretării oferite. Iar faptul de a privi aceleași evenimente dintr-o perspectivă modernă permite o viziune mai extinsă asupra acelor evenimente.

Și traducerile sunt supuse interpretării bazate pe experiența, cunoștințele și viziunea asupra lumii a traducătorului; de asemenea, ele reprezintă un produs al perioadei în care traducătorul lucrează. În cercetarea sa, Sitchin a dorit doar să folosească materialele în limba lor originală, astfel încât să nu fie nevoit să se bazeze pe o traducere al cărei sens putea fi denaturat. A considerat

că citirea unui document în limba sa originală oferea accesul la acele nuanțe de sens care altfel puteau fi pierdute sau modificate în traducere.

Sumer este cunoscut de istorici ca „leagănul civilizației”. Acest pământ, actualul Irak, pământul dintre râurile Tigru și Eufrat, situat în apropierea Golfului Persic, a fost locul în care s-au dezvoltat primele școli, primele tribunale, prima limbă scrisă, prima aritmetică; de asemenea, aici s-a început creșterea animalelor domestice și agricultura.¹

Lista de „primele” este impresionantă. În documentele sumeriene, sumerienii ne spun că tot ce știu au învățat de la anunnaki. Multe dintre informațiile care erau cunoscute omenirii antice și documentate în desene, pe sigilii cilindrice, prin cunoștințe transmise prin viu grai și în texte antice au fost redescoperite în timpurile moderne de către oamenii noștri de știință. Aproape zilnic apar mai multe informații „noi” care confirmă cunoștințele pe care sumerienii și alte popoare antice le cunoșteau. Cum ar fi putut sumerienii să știe atât de multe despre sistemul solar fără telescoape pentru a observa cerul? Anunnaki le-au împărtășit această cunoaștere.

Seria de cărți a lui Sitchin, „Cronicile Pământului”, dar și multe volume care au însoțit această serie, detaliază informații antice despre anunnaki și creează o narațiune coerentă despre aceștia. Cine au fost ei? De ce au venit aici? Ce au făcut cât timp au stat în aceste locuri? Sitchin folosește dovezile pe care ei le-au lăsat, apoi cele pe care poporul antic - sumerienii - le-a lăsat, pentru a răspunde

¹ Îi rog pe cititori să consulte harta de la începutul acestui capitol pentru a se orienta în geografia antică. (N. ed.)

la aceste întrebări și la altele conexe. Cartea de față încearcă să ofere o imagine de ansamblu a informațiilor furnizate în cele șapte volume ale „Cronicilor Pământului” și include, pentru prima dată, prelegeri, articole, scrisori și alte lucrări semnate de Zecharia Sitchin, care nu au fost niciodată publicate într-o carte.

Lucrarea începe cu o discuție generală a lui Sitchin despre originile sistemului nostru solar și ale planetelor, punând astfel bazele dezbaterii ulterioare despre anunnaki. În Capitolul 1 se prezintă cronologia conceptuală a evenimentelor, deoarece acestea se referă la anunnaki și la prezența lor pe planeta noastră. Capitolul 2 examinează cultura sumeriană și consideră geneza sa drept o civilizație pe deplin formată, izvorând aparent de nicăieri. Următoarele capitole reprezintă o analiză a relatărilor biblice timpurii ale vizitatorilor din spațiu, Sitchin stabilind legătura vitală dintre cultura sumeriană pe deplin formată și acești vizitatori antici. În acest moment al narațiunii noastre, epicul creației sumeriene, **Enuma Elish**, este supus unei revizuirii critice de către Sitchin, care ilustrează, cu pasaje din acel text venerat, cât de reale au fost, de fapt, evenimentele descrise.

Capitolul 6 oferă o altă examinare, de data aceasta pornind de la întrebarea: Cine era Domnul Cerurilor? Capitolul 7 continuă linia critică de gândire a lui Sitchin cu un studiu al creării „Adamului”, omul timpuriu care a fost făurit ca hibrid de către anunnaki pentru a lucra în minele de aur de pe Pământ, extrăgând acest metal prețios folosit pentru a reface atmosfera planetei lor natale, Nibiru. Capitolele 8 și 9 detaliază caracteristicile fizice ale peisajului antic, care au fost vitale pentru primii

locuitori ai planetei noastre: Marile Piramide de la Giza și Muntele Sinai din Peninsula Sinai.

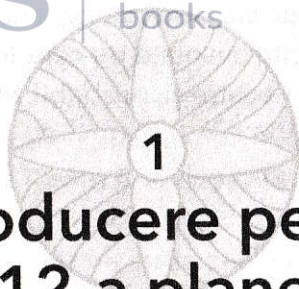
Apoi, în următoarele trei capitole, narațiunea noastră își îndreaptă atenția spre Lumea Nouă și analizează subiecte fascinante, cum ar fi dovezile uriașilor de acolo și modul în care se încadrează în cosmologia propusă de Sitchin. După aceea ne întoarcem la întocmirea calendarului, la ceea ce a însemnat de-a lungul veacurilor și la modul în care dezvoltarea sa în povestea noastră reflectă luptele continue pentru putere între membrii familiei anunnaki. În cele din urmă, ultimul capitol închide cercul, prezentând o examinare a planetei Nibiru și o analiză despre întoarcerea ei iminentă spre Pământ. În plus, două scrisori pe care Sitchin le-a redactat pentru *The New York Times* sunt incluse ca anexe. Ele ilustrează cât de atent a fost Zecharia Sitchin în prezentarea cercetărilor sale și de ce a fost și este atât de apreciat ca un erudit al originilor antice ale omenirii.

Pentru aceia care sunt deja familiarizați cu scrierile lui Sitchin, sper că apariția unui volum concis – care să acopere amploarea operei sale –, precum și prezentarea unor materiale noi vor reprezenta o resursă valoroasă. Pentru cititorii noi, sper că această carte oferă o imagine de ansamblu a cosmologiei sale. În plus, sper că va trezi interesul multor cititori, care se vor putea număra printre cei care cred că Zecharia Sitchin a descoperit lucruri importante și care vor continua să citească și să exploreze aceste subiecte. Pentru mulți dintre cititorii săi, informațiile incluse aici reprezintă răspunsul la întrebări de-o viață, care nu au fost niciodată explicate complet. Dacă acest lucru este adevărat, ceea

ce Sitchin a crezut cu tărie, atunci acesta e unul dintre cele mai importante avantaje pe care le avem în ceea ce privește originile noastre și, probabil, în ceea ce privește viitorul nostru.

JANET SITCHIN

JANET SITCHIN a avut onoarea și experiența unică de a crește printre cunoștințele incredibile și teoriile fascinante ale unchiului ei, Zecharia Sitchin. Abordarea științifică și spiritul aventuros i-au captat imaginația de la o vârstă fragedă, atrăgând-o în lumea civilizațiilor antice și a originilor umane. Începând din 1995, a fost asistenta conferințelor susținute de Zecharia Sitchin. Din anul 2000, este webmaster al www.sitchin.com. Este expert în date, cu o diplomă în știința calculatoarelor; locuiește lângă Miami, Florida.

Introducere pentru a 12-a planetă

***Fragment din Prologul din 1978 și
un articol nepublicat, scris în 1982,
„A 12-a planetă: Cartea ca poveste”***

După cum știu cititorii lui Sitchin, atunci când vine vorba despre a explica zona de interes a acestuia extraterestrii din trecut și civilizațiile străvechi ce a reprezentat punctul central al scrierilor sale, mă confrunt cu o sarcină descurajantă de a clarifica subiectul în doar câteva propoziții scurte. Pentru mulți, ideile pe care le prezintă sunt fantastice și la limita neobișnuitului. Pentru alții, munca sa constituie un ansamblu revoluționar de piese de puzzle aranjate într-o narațiune coerentă și plauzibilă, susținută de dovezi și de texte vechi.

Când le zic oamenilor că unchiul meu a fost autor, și ei mă întreabă despre ce a scris, încep prin a spune că a abordat tema civilizațiilor antice și că a publicat 14 cărți înainte de a muri în octombrie

2010. Întotdeauna, sunt prea puțin impresionați de acest lucru. Apoi le spun că prima sa carte, *A 12-a planetă*, a fost cu precădere științifică și, deși fascinantă, este un pic cam greu să treci de primele 100 de pagini, dată fiind abordarea erudită foarte densă. Le mai spun oamenilor că ar trebui totuși să parcurgă primele 100 de pagini, deoarece, după ce le citesc, materialul este atât de convingător, încât nu vor mai dori să lase cartea din mână. Lucrarea devine extrem de captivantă și, pentru mulți, cu adevărat transformatoare.

După aceea le descriu premisa muncii de-o viață a unchiului meu, le spun povestea nefilimilor (așa cum îi numea el în prima carte), cine erau, de ce au venit pe Pământ și ce au făcut aici.

Apărând ca prolog la ediția din 1978 a cărții *A 12-a planetă* (publicată de Avon), textul care urmează prezintă, cu propriile cuvinte ale lui Sitchin, un rezumat al subiectelor majore din lucrare. Va oferi perspectiva lui asupra cosmologiei sale și, în consecință, reprezintă un punct de plecare pentru ideile viitoare.

VECHIUL TESTAMENT mi-a captat atenția încă din copilărie. Când a fost plantată sămânța pentru citirea lui, în urmă cu aproape 50 de ani, nu eram deloc conștient de dezbaterile aprinse pe tema „evoluție versus Biblie”, dar, ca un tânăr elev care studia Geneza în ebraica originală, am încercat să mă descurc singur. Citeam într-o zi în Capitolul 6 că, atunci când Dumnezeu

a hotărât să distrugă omenirea prin Marele Potop, „fiii zeilor”, care s-au căsătorit cu fiicele oamenilor, erau pe Pământ. Ebraica originală le-a spus **nefilimi**; profesorul a explicat că înseamnă „uriași”, dar eu am obiectat: nu înseamnă ad litteram „cei căzuți”, cei care au coborât pe Pământ? Am fost muștrat și mi s-a spus să accept interpretarea tradițională.

În anii care au urmat, pe măsură ce am învățat limbile, istoria și arheologia Orientului Apropiat antic, **nefilimii** au devenit o obsesie pentru mine. Descoperirile arheologice și descifrarea textelor sumeriene, babiloniene, asiriene, hitite, canaanite și ale altor texte antice și povestiri epice au confirmat, rând pe rând, acuratețea referințelor biblice în privința regatelor, orașelor, conducătorilor, locurilor, templelor, rutelor comerciale, artefactelor, uneltelor și obiceiurilor Antichității. Prin urmare, nu este acum timpul să acceptăm sensul aceluiași consemnări antice cu privire la **nefilimi** ca vizitatori pe Pământ din Ceruri?

Vechiul Testament afirmă în mod repetat: „Tronul Domnului este în Ceruri” - „Din Ceruri a văzut Domnul pământul”. Noul Testament spune despre „Tatăl nostru, care ești în Ceruri”. Dar veridicitatea Bibliei a fost zguduită de apariția și acceptarea generală a Evoluției. Dacă Omul ar fi evoluat, atunci cu siguranță nu ar fi putut fi creat brusc de o divinitate care, premeditând, ar fi sugerat: „Să-l facem pe Adam după chipul și asemănarea noastră”. Toți oamenii străvechi credeau în zeii care coborâseră pe Pământ din Ceruri și care puteau, după bunul-plac, să se înalțe spre Ceruri. Dar acestor povești nu li s-a acordat niciodată credibilitate, fiind etichetate de savanți, încă de la început, drept simple mituri.

Scrierile din Orientul Apropiat antic, care includ o multitudine de texte astronomice, vorbesc în mod clar despre o planetă de pe care au venit acești astronauți sau „zei”. Chiar și așa, atunci când oamenii de știință, cu 50 și chiar cu 100 de ani în urmă, au descifrat și au tradus listele antice ale corpurilor cerești, astronomii noștri încă nu erau conștienți de Pluto (planetă care a fost descoperită abia în 1930). Atunci cum ne-am putea aștepta ca ei să accepte dovezile unui alt membru al sistemului nostru solar? Dar acum, pentru că și noi suntem conștienți de planetele situate dincolo de Saturn, de ce să nu acceptăm acea dovadă străveche a existenței celei de-a 12-a planete?

Pe măsură ce noi înșine ne aventurăm în spațiu, o interpretare nouă și o acceptare literală a scripturilor antice sunt mai mult decât oportune. În perioada actuală, când astronauții au aterizat pe Lună, și navele spațiale fără pilot explorează alte planete, nu mai este imposibil să credem că o civilizație de pe o altă planetă, mai avansată decât a noastră, a fost capabilă să aterizeze astronauți pe planeta Pământ cândva în trecut.

Într-adevăr, câțiva scriitori cunoscuți au speculat că artefactele antice, cum ar fi piramidele și sculpturile gigantice din piatră, trebuie să fi fost modelate de vizitatori avansați de pe o altă planetă, pentru că, mai mult ca sigur, omul primitiv nu ar fi putut deține tehnologia necesară. Sau cum a fost posibil ca civilizația Sumerului să prospere atât de brusc acum aproape 6 000 de ani, fără a avea un precursor? Dar, din moment ce acești scriitori nu reușesc să arate când, cum și, mai presus de toate, de unde au venit astfel de astronauți